

superficie ou aérea, sen prexuízo das competencias urbanísticas da Comunidade de Madrid.

2. As instalacións xa existentes ao tempo da entrada en vigor desta lei deben ser soterradas cando así o dispoña o planeamento urbanístico ou as correspondentes ordenanzas de utilización do dominio público municipal e nos prazos que un e outras establezan. A imposición do soterramento só dá lugar a indemnización unicamente polo importe do valor das instalacións existentes que non deban considerarse amortizadas ao tempo en que deba efectuarse o dito soterramento.

Disposición adicional cuarta. *Regulacións específicas.*

A xestión e alleamento dos bens inmobles, as instalacións, as telecomunicacións e os servizos técnicos do Ministerio de Defensa e os seus organismos públicos, radicados na cidade de Madrid, rexeráse pola súa lexislación específica.

Disposición adicional quinta. *Tarxetas de estacionamento para persoas con discapacidade.*

As tarxetas de estacionamento para persoas con discapacidade emitidas polas autoridades municipais con acordo ao modelo establecido na Recomendación 98/376/CE do Consello, do 4 de xuño de 1998, sobre a creación dunha tarxeta de estacionamento para persoas con discapacidade, terán validez en todo o territorio estatal, con independencia do municipio de procedencia do titular.

Disposición adicional sexta. *Imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana.*

O Rexistro da Propiedade non practicará a inscrición correspondente de ningún documento que conteña acto ou contrato determinante das obrigas tributarias polo imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana no Concello de Madrid, sen que se acredite previamente, de acordo co que se estableza regulamentariamente, ter presentado a autoliquidación ou, se é o caso, a correspondente declaración ou comunicación.

O Concello de Madrid, mediante regulamento orgánico, poderá adaptar as denominacións dos órganos necesarios recollidos nesta lei ás que se establezan na normativa básica do réxime local.

Disposición transitoria primeira. *Adecuación ás previsións contidas nesta lei.*

O Pleno do Concello de Madrid disporá dun prazo de seis meses desde a entrada en vigor desta lei para aprobar a adaptación da súa organización ao previsto nesta. Mentres non se aproban tales normas, continuarán en vigor as disposicións que regulen estas materias no momento de entrada en vigor desta lei.

Disposición transitoria segunda. *Réxime de incompatibilidades.*

Aos concelleiros do Concello de Madrid seralles de aplicación a incompatibilidade establecida no artigo 2.4 da Lei 12/1995, do 11 de maio, de incompatibilidades dos membros do Goberno da Nación e dos altos cargos da Administración xeral do Estado.

O dito réxime terá vixencia ata a data da entrada en vigor da nova Lei reguladora das bases do Goberno e a Administración local, a partir da cal será de aplicación o réxime previsto nesta.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan sen efecto os artigos do texto articulado da Lei especial para o municipio de Madrid, aprobado polo Decreto 1674/1963, do 11 de xullo, non derogados expresamente por disposicións anteriores a esta lei.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación competencial.*

Esta lei dítase de acordo co disposto no artigo 6 da Lei orgánica 3/1983, do 25 de febreiro, de Estatuto de autonomía da Comunidade Autónoma de Madrid, e ao abeiro dos seguintes títulos competenciais:

149.1.4.^a da Constitución: a disposición adicional cuarta.

149.1.6.^a da Constitución: o artigo 30.

149.1.8.^a da Constitución: a disposición adicional sexta.

149.1.18.^a da Constitución: os artigos 1 a 29; 31 a 34; 47 a 55; disposicións adicionais primeira, segunda e terceira.

149.1.20.^a, 21.ª e 24.ª da Constitución: o artigo 37.

149.1.21.^a da Constitución: os artigos 38 a 46 e a disposición adicional quinta.

149.1.29.^a da Constitución: os artigos 35 e 36.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos vinte días da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 4 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

12308 *LEI 23/2006, do 7 de xullo, pola que se modifica o texto refundido da Lei de propiedade intelectual, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1996, do 12 de abril. («BOE» 162, do 8-7-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

O proceso de reforma e actualización da normativa española sobre propiedade intelectual, vinculado ás novas tecnoloxías e propio da década de 1990, foi impulsado de forma significativa a través de oito directivas comunitarias que conforman un proceso, aínda en curso, de formación dun dereito europeo da propiedade intelectual.

A razón desta reforma do texto refundido da Lei de propiedade intelectual, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1996, do 12 de abril, responde á necesidade de incorporar ao dereito español unha das últimas directivas aprobadas en materia de propiedade intelectual, a Directiva 2001/29/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 22 de maio de 2001, relativa á harmonización de determinados aspectos dos dereitos de autor e dereitos afíns aos dereitos de autor na sociedade da información, coa cal a

Unión Europea, pola súa vez, quixo cumprir os tratados da Organización Mundial da Propiedade Intelectual (OMPI) de 1996 sobre dereito de autor e sobre interpretación ou execución e fonogramas.

Non obstante, á marxe das obrigas legislativas internacionais e comunitarias, existen aspectos propios da realidade española que deberán ser abordados nun futuro inmediato, como, por exemplo, os organismos arbitraris, sen prexuízo de que esta lei habilite o Goberno para que, con carácter provisional, reforce os mecanismos de actuación da actual Comisión Mediadora da Propiedade Intelectual, que pasará a denominarse Comisión de Propiedade Intelectual, a clara delimitación de competencias en materia de propiedade intelectual entre o Estado e as comunidades autónomas ou a evolución tecnolóxica e a súa incidencia no nivel de desenvolvemento da sociedade da información en España, atendendo neste último caso ás oportunidades que o avance da tecnoloxía dixital e das comunicacións supoñen para a difusión da cultura, para a aparición de novos modelos económicos e sociais, para o maior e mellor desfrute dos cidadáns, sen que nada disto deba supoñer menoscabo na protección dos creadores.

Os criterios seguidos na transposición baseáronse, preferentemente, na fidelidade ao texto da directiva e no principio de mínima reforma da actual normativa.

II

Os dereitos harmonizados son os patrimoniais de reprodución, distribución e comunicación pública. As modificacións que se introducen na nosa lexislación en relación cos devanditos dereitos van dirixidas a mencionar de forma expresa ou a aclarar o que xa se entendía implícito nela.

O dereito de reprodución, sen alterarse no seu concepto, clarifícase engadindo todas aquelas formas en que se pode manifestar, de tal forma que se eviten as posibles dúbidas sobre a efectiva inclusión das reproducións realizadas por sistemas dixitais.

Igualmente sucede co dereito de distribución, que se mellora e aclara na súa redacción, mediante a referencia expresa ao feito de que os titulares teñen recoñecido este dereito circunscrito á explotación da obra incorporada nun soporte tanxible, co que se acouta así o seu alcance e se evita a confusión significativa que ás veces ocorre no ámbito da explotación en rede. Aclárase que a primeira venda ou outra transmisión da propiedade non supón a extinción do dereito de distribución, senón que unicamente se perde a facultade de autorizar ou impedir posteriores vendas ou transmisións da propiedade e, ademais, unicamente dentro do territorio da Unión Europea. Trátase do chamado esgotamento comunitario, termo xa acuñado por anteriores directivas e que agora se harmoniza con respecto a todo tipo de obras.

A novidade máis destacable no catálogo de dereitos está representada polo recoñecemento explícito nesta lei do dereito de posta á disposición interactiva, é dicir, aquel en virtude do cal calquera persoa pode acceder ás obras desde o lugar e no momento que elixa. Constitúe esta unha modalidade do actual dereito de comunicación pública que, tendo en conta os amplos termos en que o dereito está definido no texto refundido, se veu entendendo que quedaba incluída nel. Non obstante, inclúese expresamente, buscando a claridade e unha maior seguranza xurídica, o previsto na directiva nos seus xustos termos, polo que a mera posta á disposición das instalacións materiais necesarias para facilitar ou efectuar unha comunicación non equivale en si mesma a unha comunicación no sentido desta lei. Conforme isto, atribúeselles expresamente aos autores, aos artistas intérpretes ou executantes, ás entidades de radiodifusión e aos produtores, sexan de fonogramas ou de gravacións audiovisuais,

un dereito exclusivo sobre esta modalidade de comunicación pública.

A reforma, por tanto, non altera o concepto tradicional dos dereitos de reprodución, distribución e comunicación pública, senón que introduce os matices derivados do novo contorno en que se crean e explotan as obras e as prestacións.

Outra das novidades máis importantes é a nova regulación do réxime de copia privada, na cal se intentaron manter os principios xa asentados no noso ordenamento que orixinan a debida compensación que os fabricantes e importadores de equipamentos, aparellos e soportes materiais idóneos para reproducir obras protexidas lles deben pagar aos autores e demais titulares de dereitos de propiedade intelectual.

Esta nova regulación responde á necesidade de harmonizar os intereses tanto dos titulares de dereitos de propiedade intelectual afectados pola limitación de copia privada, establecida no artigo 31.2 da lei, como dos distribuidores de equipamentos, aparellos e soportes materiais suxeitos ao pagamento da compensación por copia privada, e trata de establecer un marco equilibrado que constitúa un réxime en beneficio de todos os axentes afectados e adecuado ás novas realidades sociais e tecnolóxicas da sociedade da información.

A reforma do réxime de copia privada introduce as debidas diferenzas entre o contorno analóxico e o dixital, xa que a copia privada dixital se pode propagar moito máis e ter maior impacto económico. Así, establécese un réxime xurídico coa flexibilidade suficiente para adecuarse debidamente á realidade tecnolóxica en constante evolución. Por isto, a partir da entrada en vigor desta lei, o punto 5 do vixente artigo 25 do texto refundido da Lei de propiedade intelectual só será de aplicación aos equipamentos, aparellos e soportes materiais analóxicos.

Así mesmo, dásele unha primeira solución transitoria na cal sexa de plena aplicación a diferenza entre os contornos analóxico e dixital; para iso engádesse unha listaxe doutros equipamentos, aparellos e soportes materiais dixitais, precisase a compensación que os suxeitos obrigados ao pagamento, definidos no punto 4.a) do citado artigo 25, deberán aboar aos acredores e exclúense expresamente os discos duros de ordenador, sen que fose necesario facer explícita a exclusión das conexións ADSL, dado que estas non son, pola súa propia natureza, nin equipamentos, nin aparellos, nin soportes materiais susceptibles de reproducir, senón que son meras conexións, polo que en ningún caso poderían quedar suxeitas a pagamento de ningunha clase, en atención a unhas reproducións de imposible realización.

Do mesmo xeito e a través da adaptación das normas relativas aos límites dos dereitos ao novo contexto, séguese a manter un xusto equilibrio entre os dereitos e intereses das distintas categorías de titulares e os dos usuarios das obras e prestacións protexidas.

A directiva establece unha listaxe de límites, dos cales só un é obrigatorio. Non obstante, a propia directiva permite que se sexan outros límites non previstos nela, sempre que sexan de importancia menor e se cinxan a usos analóxicos.

Esta lei introduce o límite obrigatorio: o previsto sobre exención de certas reproducións provisionais de carácter técnico. Este límite responde, fundamentalmente, á lóxica do funcionamento dos sistemas de transmisión de redes, nos cales é necesario realizar unha serie de fixacións provisionais de carácter técnico con obxecto de que as obras e prestacións poidan ser utilizadas polo usuario. Estas reproducións forman parte, en si mesmas, do funcionamento da rede e, por tanto, quedan configuradas como excepción ao dereito de reprodución.

En canto aos límites facultativos, esta lei introduce dous novos: un, a ilustración con fins educativos, e outro,

a consulta mediante terminais especializados en bibliotecas e outros establecementos.

O límite da ilustración con fins educativos xa está recollido na actual normativa, aínda que limitado ás bases de datos e para o dereito «sui generis». Este límite, crucial no que á educación se refire, recóllese agora para estendelo a todas as demais categorías de obras, de forma equilibrada, o que permite o desenvolvemento da actividade educativa.

Para non comprometer os dereitos dos autores e outros titulares, a lei especifica as condicións en que se debe desenvolver este límite. Entre estas establécense que os beneficiarios deste límite son os profesores da educación regrada e precisase, ademais, que os actos de explotación se deben realizar unicamente para a ilustración das súas actividades educativas nas aulas. Así mesmo, os actos de explotación só afectarán os pequenos fragmentos de obras ou as obras illadas de carácter plástico ou fotográfico figurativo, e quedarán excluídos deste límite, en calquera caso, os libros de texto e os manuais universitarios, para a explotación dos cales será necesario solicitar a correspondente autorización.

O outro límite de novo cuño ten por obxecto permitir realizar, para os efectos de investigación, consultas mediante terminais especializados instalados para tal efecto, situados nos propios establecementos e a través de rede cerrada e interna. Non ampara a chamada entrega en liña, para a cal se deberá contar coa oportuna licenza dos titulares.

Por outra parte, incorpóranse melloras respecto a outros límites que xa aparecían recollidos na nosa lexislación. É o caso da supresión do termo «copista» no límite referido á copia privada. De acordo coa directiva, aclárase que a reprodución deberá ser efectuada por unha persoa física para o seu uso privado. Así mesmo, establécense que a compensación prevista no artigo 25 deberá ter en conta se se aplican a tales obras as medidas a que se refire o artigo 161. Deste modo dáse cumprimento ao exixido pola Directiva 2001/29/CE e habilítase o Goberno para modificar o referente á relación entre tales medidas tecnológicas e o límite de copia privada.

A introdución do novo artigo 31 bis responde a unha mellor sistematización de límites que xa figuraban na lexislación española, pero cuxa situación resultaba inadecuada, pois non só afectan o dereito de reprodución.

Trátase dos límites baseados en razóns de seguranza, que se estenden a todo tipo de obras e non só ás bases de datos, e dos límites baseados nas necesidades dos procedementos oficiais, entre os cales se inclúen agora os procedementos parlamentarios. Así mesmo, o ámbito de aplicación destas excepcións amplíase e afectará non só o dereito de reprodución, senón tamén os dereitos de distribución e comunicación pública.

O outro límite, dentro do mesmo artigo, refírese á discapacidade e vén substituír o que antes se observaba para invidentes. Este límite esténdese a calquera discapacidade e afecta os dereitos de reprodución, distribución e comunicación pública. Exíxese, como se viña facendo, que a utilización se leve a cabo mediante un procedemento ou medio adaptado á discapacidade e engádense dúas condicións máis previstas na directiva: que os actos garden unha relación directa coa discapacidade e que se limiten ao que esta exige.

Por outro lado, a anotación que se introduce no artigo 32 respecto das revistas de prensa, matiza o alcance do límite facultando o autor, en determinados casos, a oporse á realización daquelas cando consistan na mera reprodución de artigos periodísticos.

En último lugar, amplíanse os fins en virtude dos cales os establecementos determinados no artigo 37 poden realizar reproducións de obras, engadindo aos de investigación ata o de agora previstos na lei, os de conservación.

III

O libro II da lei regula os chamados «outros dereitos de propiedade intelectual», cuxos titulares son, entre outros, os artistas intérpretes ou executantes, os produtores de fonogramas, os produtores de gravacións audiovisuais e as entidades de radiodifusión.

En consonancia coa directiva, recoñécese un novo dereito exclusivo de posta á disposición interactiva para os artistas intérpretes ou executantes e para as entidades de radiodifusión, e mantense para aqueles o dereito de remuneración por esta modalidade de comunicación pública cando teña lugar a súa cesión ao produtor. Pola súa vez, introdúcense pequenas melloras na redacción dos artigos referentes á regulación dos dereitos de reprodución e distribución para artistas, produtores de fonogramas e produtores de gravacións audiovisuais.

Son obxecto tamén de atención a tutela «post mortem» para os dereitos morais dos artistas intérpretes ou executantes, que non estarán limitados no tempo, coa excepción do dereito a non seren dobrados na súa propia lingua que dura o que dura a vida do artista, a harmonización da nosa lexislación sobre o dereito de remuneración dos produtores de fonogramas coa lexislación internacional e comunitaria, e a duración dos dereitos de produtores de fonogramas, que se axusta á directiva e ao disposto no Tratado da OMPI sobre interpretación ou execución e fonogramas.

IV

As novas tecnoloxías no sector das telecomunicacións brindan novas oportunidades de creación e de difusión das obras e prestacións e con elas tamén aumentan as ameazas de infracción dos dereitos de propiedade intelectual. Os seus titulares comezaron a utilizar ferramentas técnicas que impiden a realización de actos non autorizados suxeitos a dereitos exclusivos ou que condicionan dalgunha forma o acceso aos contidos protexidos. Xunto ás ditas medidas técnicas de protección aparecen ferramentas destinadas a facilitar a identificación das obras e prestacións. Todas elas necesitan ir acompañadas de medidas de carácter legislativo que garantan a súa protección rápida e eficaz.

Aínda que a protección xurídica das medidas tecnológicas xa ten un precedente na nosa lexislación civil e penal, por tratarse dunha materia bastante nova, a incorporación das normas sobre medidas tecnológicas e a información para a xestión de dereitos fíxose respondendo ao criterio de máxima fidelidade ao texto da directiva. É precisamente a súa novidade e substantividade o que xustifica asignarlle un título propio dentro desta lei.

Ademais, prevense e sanciónanse os actos de elusión de medidas tecnológicas eficaces empregadas para a protección das obras e prestacións, así como os actos de fabricación e comercialización de dispositivos e servizos de neutralización das ditas medidas. Esta nova normativa convivirá coa xa existente para programas de ordenador, non afectará as súas disposicións específicas e non se poderá invocar en prexuízo da protección dispensada aos programas.

A relación e, se é o caso, o necesario axuste entre determinados límites aos dereitos de propiedade intelectual e a protección das medidas tecnológicas abórdase mediante un sistema que evita que os dereitos e intereses xerais aos cales responden os límites poidan quedar frustrados pola protección obxectiva das tecnoloxías. Así, en certos casos e sempre que os titulares non adoptasen medidas voluntarias, incluídos os acordos con outros interesados, prevese que os beneficiarios dos ditos límites poidan acudir á xurisdición civil. Ben é verdade que neste ámbito a lei, facendo uso dun criterio de prudencia, aínda que optou por incluír dentro destes límites o de copia privada, decisión que a Directiva que se incorpora

deixa nas mans dos Estados membros, introduce un elemento áxil que lle permita ao Goberno, se as circunstancias sociais ou tecnolóxicas cambiasen e así o aconsellasen, excluír o dito límite de entre aqueles que permitan reclamar o levantamento das medidas tecnolóxicas de protección.

Esta especial protección queda excluída, por expreso mandato da directiva, cando as medidas tecnolóxicas se apliquen a obras e prestacións postas á disposición do público de acordo co convindo en contrato, e de tal forma que os usuarios poidan acceder a elas no momento e desde o lugar que individualmente elixan.

En tales circunstancias prevalecerán as medidas tecnolóxicas. Desta forma poderán desenvolverse na rede modelos de negocio que respondan a un amplo abano de posibilidades diferenciadas e independentes de utilización, máis próxima á licenza ou á autorización de actos.

Como complemento do anterior e sempre seguindo os criterios da directiva, régulase a protección da información para a xestión de dereitos. Precisamente, a maior facilidade da distribución de obras e prestacións permitida polo desenvolvemento tecnolóxico aconsella que os titulares de dereitos coiden de identificar mellor a súa obra ou prestación, así como de proporcionar información sobre as condicións e modalidades de utilización. Coa incorporación destas normas preténdese alentar a implantación desta información e reprimir aquelas condutas que persigan a súa supresión ou alteración.

V

Respecto ás accións e procedementos que os titulares dos dereitos poden instar, establécese, por primeira vez, a posibilidade de solicitar medidas cautelares contra os intermediarios a cuxos servizos recorre un terceiro para infrinxir dereitos de propiedade intelectual, sen a existencia de que o intermediario sexa tamén infractor.

Por outra parte, aclárase que o cesamento da actividade ilícita pode comprender a incautación dos aparellos ou dispositivos dedicados á elusión de medidas tecnolóxicas e inclúese unha referencia expresa ao secuestro destes aparellos como medida cautelar a ditar pola autoridade xudicial.

Estas medidas veñen completar o sistema existente de accións dispoñibles para os titulares de dereitos de propiedade intelectual cando os seus intereses se vexan prexudicados por actividades ilícitas.

Artigo único. *Modificación do texto refundido da Lei de propiedade intelectual, aprobado polo Real decreto Lexislativo 1/1996, do 12 de abril.*

O texto refundido da Lei de propiedade intelectual, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1996, do 12 de abril, modifícase nos seguintes termos:

Un. O artigo 18 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 18. *Reproducción.*

Enténdese por reprodución a fixación directa ou indirecta, provisional ou permanente, por calquera medio e en calquera forma, de toda a obra ou de parte dela, que permita a súa comunicación ou a obtención de copias.»

Dous. Os puntos 1 e 2 do artigo 19 quedan redactados do seguinte modo:

«1. Enténdese por distribución a posta á disposición do público do orixinal ou das copias da obra, nun soporte tanxible, mediante a súa venda, aluguer, préstamo ou de calquera outra forma.

2. Cando a distribución se efectúe mediante venda ou outro título de transmisión da propiedade,

no ámbito da Unión Europea, polo propio titular do dereito ou co seu consentimento, este dereito esgotarase coa primeira, aínda que só para as vendas e transmisións de propiedade sucesivas que se realicen no dito ámbito territorial.»

Tres. Modifícase o punto 2 do artigo 20 para engadir unha alínea i), co conseguinte desprazamento das anteriores alíneas i) e j), que pasan a ser as alíneas j) e k), respectivamente:

«i) A posta á disposición do público de obras, por procedementos con fíos ou sen fíos, de tal forma que calquera persoa poida acceder a elas desde o lugar e no momento que elixa.»

Catro. O artigo 25 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 25. *Compensación equitativa por copia privada.*

1. A reprodución realizada exclusivamente para uso privado, mediante aparellos ou instrumentos técnicos non tipográficos, de obras divulgadas en forma de libros ou publicacións que para estes efectos se asimilen regulamentariamente, así como de fonogramas, videogramas ou doutros soportes sonoros, visuais ou audiovisuais, orixinará unha compensación equitativa e única por cada unha das tres modalidades de reprodución mencionadas, en favor das persoas que se expresan na alínea b) do punto 4, dirixida a compensar os dereitos de propiedade intelectual que se deixasen de percibir por razón da expresada reprodución. Este dereito será irrenunciante para os autores e os artistas, intérpretes ou executantes.

2. Esa compensación determinarase para cada modalidade en función dos equipamentos, aparellos e soportes materiais idóneos para realizar a dita reprodución, fabricados en territorio español ou adquiridos fóra deste para a súa distribución comercial ou utilización dentro do dito territorio.

3. O disposto nos puntos anteriores non será de aplicación aos programas de ordenador nin ás bases de datos electrónicas.

4. En relación coa obriga legal a que se refire o punto 1, serán:

a) Debedores: os fabricantes en España, en canto actúen como distribuidores comerciais, así como os adquirentes fóra do territorio español, para a súa distribución comercial ou utilización dentro deste, de equipamentos, aparellos e soportes materiais previstos no punto 2.

Os distribuidores, comerciantes por xunto e ao retallo, sucesivos adquirentes dos mencionados equipamentos, aparellos e soportes materiais, responderán do pagamento da compensación solidariamente cos debedores que llelos subministrasen, salvo que acrediten ter satisfeito efectivamente a estes a compensación e sen prexuízo do que se dispón nos puntos 14, 15 e 20.

b) Acredores: os autores das obras explotadas publicamente nalgunha das formas mencionadas no punto 1, xuntamente nos seus respectivos casos e modalidades de reprodución, cos editores, os produtores de fonogramas e videogramas e os artistas intérpretes ou executantes cuxas actuacións fosen fixadas nos ditos fonogramas e videogramas.

5. Para os equipamentos, aparellos e soportes materiais de reprodución analóxicos, o importe da compensación que deberá satisfacer cada debedor será o resultante da aplicación das seguintes cantidades:

a) Para equipamentos ou aparellos de reprodución de libros ou publicacións asimiladas regulamentariamente a libros:

1.º 15,00 euros por equipamento ou aparello con capacidade de copia de ata nove copias por minuto.

2.º 121,71 euros por equipamento ou aparello con capacidade de copia desde 10 ata 29 copias por minuto.

3.º 162,27 euros por equipamento ou aparello con capacidade de copia desde 30 ata 49 copias por minuto.

4.º 200,13 euros por equipamento ou aparello con capacidade de copia desde 50 copias por minuto en diante.

b) Para equipamentos ou aparellos de reprodución de fonogramas: 0,60 euros por unidade de gravación.

c) Para equipamentos ou aparellos de reprodución de videogramas: 6,61 euros por unidade de gravación.

d) Para soportes materiais de reprodución sonora: 0,18 euros por hora de gravación ou 0,003005 euros por minuto de gravación.

e) Para soportes materiais de reprodución visual ou audiovisual: 0,30 euros por hora de gravación ou 0,005006 euros por minuto de gravación.

6. Para os equipamentos, aparellos e soportes materiais de reprodución dixitais, o importe da compensación que deberá satisfacer cada debedor será o que aproben conxuntamente os ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio, conforme as seguintes regras:

1.ª Con carácter bienal, a partir da última revisión administrativa, os ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio publicarán no "Boletín Oficial del Estado" e comunicarán ás entidades de xestión de dereitos de propiedade intelectual e ás asociacións sectoriais, identificadas polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, que representen maioritariamente os debedores aos cales se refire o punto 4, o inicio do procedemento para a determinación dos equipamentos, aparellos e soportes materiais suxeitos ao pagamento pola compensación equitativa por copia privada, así como para a determinación, se é o caso, das cantidades que os debedores lles deberán aboar por este concepto aos acredores.

A periodicidade bienal das revisións administrativas a que se refire o parágrafo anterior poderase reducir mediante acordo dos dous ministerios citados. Esta modificación deberá ter en conta a evolución tecnolóxica e das condicións do mercado.

2.ª Unha vez realizada a publicación a que se refire a regra anterior, as partes interesadas referidas nela disporán de catro meses para comunicarlles aos ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio os acordos aos cales chegasen como consecuencia das súas negociacións ou, no seu defecto, a falta de tal acordo.

3.ª Os ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio, no prazo de tres meses, contado desde a comunicación ou desde o esgotamento do prazo referido na regra anterior, establecerán, mediante orde conxunta, a relación de equipamentos, aparellos e soportes materiais, as cantidades aplicables a cada un deles e, se é o caso, a distribución entre as diferentes modalidades de reprodución de libros, de son e visual ou audiovisual, após consulta ao Consello de Consumidores e Usuarios e logo do informe do Ministerio de Economía e

Facenda. Esta orde ministerial conxunta terá que ser motivada no caso de que o seu contido difira do acordo ao cal chegasen as partes negociadoras. Mentres non se aprobe esta orde ministerial prorrogase a vixencia da anterior.

4.ª As partes negociadoras dentro do proceso de negociación e, en todo caso, os ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio, para os efectos de aprobación da orde conxunta a que se refire a regra anterior, deberán ter en conta, entre outros, os seguintes criterios:

a) O prexuízo efectivamente causado aos titulares de dereitos polas reproducións a que se refire o punto 1, tendo en conta que se o prexuízo causado ao titular é mínimo non poderá dar orixe a unha obriga de pagamento.

b) O grao de uso dos ditos equipamentos, aparellos ou soportes materiais para a realización das reproducións a que se refire o punto 1.

c) A capacidade de almacenamento dos equipamentos, aparellos e soportes materiais.

d) A calidade das reproducións.

e) A dispoñibilidade, grao de aplicación e efectividade das medidas tecnolóxicas a que se refire o artigo 161.

f) O tempo de conservación das reproducións.

g) Os importes correspondentes da compensación aplicables aos distintos tipos de equipamentos e aparellos deberán ser proporcionados economicamente respecto do prezo medio final ao público deles.

7. Quedan exceptuados do pagamento da compensación:

a) Os equipamentos, aparellos e soportes materiais adquiridos por aqueles que contén coa preceptiva autorización para levar a efecto a correspondente reprodución de obras, prestacións artísticas, fonogramas ou videogramas, segundo proceda, no exercicio da súa actividade, o que deberán acreditar aos debedores e, se é o caso, aos seus responsables solidarios, mediante unha certificación da entidade ou das entidades de xestión correspondentes, no suposto de adquiriren os equipamentos, aparellos ou materiais dentro do territorio español.

b) Os discos duros de ordenador nos termos que se definan na orde ministerial conxunta que se recolle no anterior punto 6 sen que en ningún caso se poida estender esta exclusión a outros dispositivos de almacenamento ou reprodución.

c) As persoas naturais que adquiran fóra do territorio español os referidos equipamentos, aparellos e soportes materiais en réxime de viaxeiros e nunha cantidade tal que permita presumir razoablemente que os destinarán ao uso privado no dito territorio.

d) Así mesmo, o Goberno, mediante real decreto, poderá establecer excepcións ao pagamento desta compensación equitativa e única cando quede suficientemente acreditado que o destino ou uso final dos equipamentos, aparellos ou soportes materiais non sexa a reprodución prevista no artigo 31.2.

8. A compensación equitativa e única a que se refire o punto 1 farase efectiva a través das entidades de xestión dos dereitos de propiedade intelectual.

9. Cando concorran varias entidades de xestión na administración dunha mesma modalidade de compensación, estas poderán actuar fronte aos debedores en todo o relativo á percepción da compensación equitativa e única en xuízo e fóra del,

conxuntamente e baixo unha soa representación; ás relacións entre as ditas entidades aplicaráselles as normas que rexen a comunidade de bens. Así mesmo, neste caso, as entidades de xestión poderán asociarse e constituír, conforme a legalidade vixente, unha persoa xurídica para os fins expresados.

10. As entidades de xestión dos acredores comunicarán ao Ministerio de Cultura o nome ou denominación e o domicilio da representación única ou da asociación que, se é o caso, constituísen. Neste último caso, presentarán, ademais, a documentación acreditativa da constitución da dita asociación, cunha relación individualizada das súas entidades membros, na cal se indique o seu nome e o seu domicilio.

O disposto no parágrafo anterior será de aplicación a calquera cambio na persoa da representación única ou da asociación constituída, nos seus domicilios e no número e calidade das entidades de xestión, representadas ou asociadas, así como no suposto de modificación dos estatutos da asociación.

11. O Ministerio de Cultura exercerá o control da entidade ou das entidades de xestión ou, se é o caso, da representación ou asociación xestora da percepción do dereito, nos termos previstos no artigo 159, e publicará, se é o caso, no "Boletín Oficial del Estado" unha relación das entidades representantes ou asociacións xestoras con indicación dos seus domicilios, da respectiva modalidade da compensación na cal operen e das entidades de xestión representadas ou asociadas. Esta publicación efectuarase sempre que se produza unha modificación nos datos citados.

Para os efectos previstos no artigo 159, a entidade ou as entidades de xestión ou, se é o caso, a representación ou asociación xestora que constituísen estarán obrigadas a presentarlle ao Ministerio de Cultura, os días 30 de xuño e 31 de decembro de cada ano, relación pormenorizada das declaracións-liquidacións, así como dos pagamentos efectuados a que se refire o punto 13, correspondentes ao semestre natural anterior.

12. A obriga de pagamento da compensación nacerá nos seguintes supostos:

a) Para os fabricantes mentres actúen como distribuidores e para os adquirentes de equipamentos, aparellos e soportes materiais fóra do territorio español con destino á súa distribución comercial neste, no momento en que se produza por parte do debedor a transmisión da propiedade ou, se é o caso, a cesión do uso ou aproveitamento de calquera daqueles.

b) Para os adquirentes de equipamentos, aparellos e soportes materiais fóra do territorio español con destino á súa utilización dentro do dito territorio, desde o momento da súa adquisición.

13. Os debedores mencionados na alínea a) do punto 12 presentarán á entidade ou ás entidades de xestión correspondentes ou, se é o caso, á representación ou asociación mencionadas nos puntos 8 a 11, ambos inclusive, dentro dos 30 días seguintes ao da finalización de cada trimestre natural, unha declaración-liquidación en que se indicarán as unidades, capacidade e características técnicas, segundo se especifica no punto 5 e na orde ministerial á cal se refire o punto 6, dos equipamentos, aparellos e soportes materiais respecto dos cales nace a obriga de pagamento da compensación durante o dito trimestre. Co mesmo detalle, deducirán as cantidades correspondentes aos equipamen-

tos, aparellos e soportes materiais destinados fóra do territorio español e ás entregas exceptuadas en virtude do establecido no punto 7.

Os debedores aludidos na alínea b) do punto 12 farán a presentación da declaración-liquidación expresada no parágrafo anterior dentro dos cinco días seguintes ao do nacemento da obriga.

14. Os distribuidores, comerciantes por xunto e ao retallo a que se refire o segundo parágrafo do punto 4.a) deberán cumprir a obriga prevista no parágrafo primeiro do punto 13 respecto dos equipamentos, aparellos e soportes materiais adquiridos por eles en territorio español, de debedores que non lles repercutisen e fixesen constar na factura a correspondente compensación.

15. O pagamento da compensación levarase a cabo, salvo pacto en contrario:

a) Polos debedores mencionados na alínea a) do punto 12, dentro do mes seguinte á data de finalización do prazo de presentación da declaración-liquidación a que se refire o parágrafo primeiro do punto 13.

b) Polos demais debedores e polos distribuidores, comerciantes por xunto e ao retallo, en relación cos equipamentos, aparellos e soportes materiais a que se refire o punto 14, no momento da presentación da declaración-liquidación, sen prexuízo do disposto no punto 20.

16. Os debedores e, se é o caso, os responsables solidarios consideraranse depositarios da compensación devengada ata o efectivo pagamento desta, conforme establece o punto 15 anterior.

17. Para os efectos de control de pagamento da compensación, os debedores mencionados na alínea a) do punto 12 deberán facer figurar separadamente nas súas facturas o importe daquela, do cal farán repercusión aos seus clientes e reterán, para a súa entrega, conforme o establecido no punto 15.

18. As obrigas relativas ás facturas e á repercusión da compensación aos clientes, establecidas no punto anterior, alcanzarán aos distribuidores, comerciantes por xunto e ao retallo, responsables solidarios dos debedores. Tamén deberán cumprir as obrigas de reter e entregar previstas no dito punto, no suposto previsto no punto 14.

19. En ningún caso, os distribuidores, comerciantes por xunto e ao retallo, responsables solidarios dos debedores, aceptarán dos seus respectivos provedores a subministración de equipamentos, aparellos e soportes materiais sometidos á compensación se non veñen facturados conforme o disposto nos puntos 17 e 18.

20. Sen prexuízo do disposto no punto anterior, cando o importe da compensación non conste en factura, presumirase, salvo proba en contrario, que a compensación devengada polos equipamentos, aparellos e soportes materiais que comprenda non foi satisfeita.

21. No suposto indicado no punto que antecede e en calquera outro de falta de pagamento da compensación, a entidade ou as entidades de xestión ou, se é o caso, a representación ou asociación xestora, sen prexuízo das accións civís e penais que as asistan, poderán solicitar do tribunal a adopción das medidas cautelares procedentes conforme o disposto na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, e, en concreto, o embargo dos correspondentes equipamentos, aparellos e soportes materiais. Os bens así embargados quedarán afectos ao pagamento da compensación reclamada e á oportuna indemnización de danos e perdas.

22. Os debedores e os seus responsables solidarios permitirán á entidade ou entidades de xestión, ou, se é o caso, á representación ou asociación xestora, o control das operacións sometidas á compensación e das afectadas polas obrigas establecidas nos puntos 13 a 21, ambos inclusive. En consecuencia, facilitarán os datos e a documentación necesarios para comprobar o efectivo cumprimento das ditas obrigas e, en especial, a exactitude das declaracións-liquidacións presentadas.

23. A entidade ou entidades de xestión ou, se é o caso, a representación ou asociación xestora, e as propias entidades representadas ou asociadas, deberán respectar os principios de confidencialidade ou intimidade mercantil en relación con calquera información que coñezan no exercicio das facultades previstas no punto 22.

24. O Goberno establecerá regulamentariamente os tipos de reproducións que non se deben considerar para uso privado para os efectos do disposto neste artigo; os equipamentos, aparellos e soportes materiais exceptuados do pagamento da compensación, atendendo á peculiaridade do uso ou explotación a que se destinen, así como ás exigencias que poidan derivar da evolución tecnolóxica e do correspondente sector do mercado; e a distribución da compensación en cada unha das ditas modalidades entre as categorías de acredores, co fin de que os distribúan, pola súa vez, entre estes, axustándose ao disposto no artigo 154.

En todo caso, as entidades de xestión deberán comunicar ao Ministerio de Cultura os criterios detallados de distribución entre os seus membros das cantidades recadadas en concepto de compensación por copia privada.

25. O Goberno poderá modificar por vía regulamentaria o establecido nos puntos 13 a 21.»

Cinco. O artigo 31 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 31. *Reproducións provisionais e copia privada.*

1. Non requirirán autorización do autor os actos de reprodución provisional a que se refire o artigo 18 que, ademais de carecer por si mesmos dunha significación económica independente, sexan transitorios ou accesorios e formen parte integrante e esencial dun proceso tecnolóxico e cuxa única finalidade consista en facilitar quer unha transmisión en rede entre terceiras partes por un intermediario, quer unha utilización lícita, entendendo por tal a autorizada polo autor ou pola lei.

2. Non necesita autorización do autor a reprodución, en calquera soporte, de obras xa divulgadas cando a leve a cabo unha persoa física para o seu uso privado a partir de obras ás cales accedese legalmente e a copia obtida non sexa obxecto dunha utilización colectiva nin lucrativa, sen prexuízo da compensación equitativa prevista no artigo 25, que deberá ter en conta se se aplican a tales obras as medidas a que se refire o artigo 161. Quedan excluídas do disposto neste punto as bases de datos electrónicas e, en aplicación do artigo 99.a), os programas de ordenador.»

Seis. Introdúcese un novo artigo 31 bis, coa seguinte redacción:

«Artigo 31 *is. Seguranza, procedementos oficiais e discapacidades.*

1. Non será necesaria autorización do autor cando unha obra se reproduza, distribúa ou comuniquen publicamente con fins de seguranza pública ou

para o correcto desenvolvemento de procedementos administrativos, xudiciais ou parlamentarios.

2. Tampouco necesitan autorización os actos de reprodución, distribución e comunicación pública de obras xa divulgadas que se realicen en beneficio de persoas con discapacidade, sempre que estes carezan de finalidade lucrativa, garden unha relación directa coa discapacidade de que se trate, se leven a cabo mediante un procedemento ou medio adaptado á discapacidade e se limiten ao que esta exige.»

Sete. O artigo 32 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 32. *Cita e ilustración do ensino.*

1. É lícita a inclusión nunha obra propia de fragmentos doutras alleas de natureza escrita, sonora ou audiovisual, así como a de obras illadas de carácter plástico ou fotográfico figurativo, sempre que se trate de obras xa divulgadas e a súa inclusión se realice a título de cita ou para a súa análise, comentario ou xuízo crítico. Tal utilización só se poderá realizar con fins docentes ou de investigación, na medida xustificada polo fin desa incorporación e indicando a fonte e o nome do autor da obra utilizada.

As recompilacións periódicas efectuadas en forma de recensións ou revista de prensa terán a consideración de citas. Non obstante, cando se realicen recompilacións de artigos periodísticos que consistan basicamente na súa mera reprodución e a dita actividade se realice con fins comerciais, o autor que non se opuxese expresamente terá dereito a percibir unha remuneración equitativa. En caso de oposición expresa do autor, esta actividade non se entenderá amparada por este límite.

2. Non necesitará autorización do autor o profesorado da educación regrada para realizar actos de reprodución, distribución e comunicación pública de pequenos fragmentos de obras ou de obras illadas de carácter plástico ou fotográfico figurativo, excluídos os libros de texto e os manuais universitarios, cando tales actos se fagan unicamente para a ilustración das súas actividades educativas nas aulas, na medida xustificada pola finalidade non comercial perseguida, sempre que se trate de obras xa divulgadas e, salvo nos casos en que resulte imposible, se inclúan o nome do autor e a fonte.

Non se entenderán comprendidas no parágrafo anterior a reprodución, distribución e comunicación pública de compilacións ou agrupacións de fragmentos de obras ou de obras illadas de carácter plástico ou fotográfico figurativo.»

Oito. Modifícase a rúbrica e modifícase o punto 1 e engádese un novo punto 3 ao artigo 37 coa seguinte redacción:

«Artigo 37. *Reprodución, préstamo e consulta de obras mediante terminais especializados en determinados establecementos.*»

«1. Os titulares dos dereitos de autor non se poderán opor ás reproducións das obras, cando aquelas sexan realizadas sen finalidade lucrativa polos museos, bibliotecas, fonotecas, filmotecas, hemerotecas ou arquivos de titularidade pública ou integradas en institucións de carácter cultural ou científico e a reprodución se realice exclusivamente para fins de investigación ou conservación.»

«3. Non necesitará autorización do autor a comunicación de obras ou a súa posta á disposición de persoas concretas do público para efectos de investigación cando se realice mediante rede

cerrada e interna a través de terminais especializados instalados para tal efecto nos locais dos establecementos citados no punto anterior e sempre que tales obras figuren nas coleccións do propio establecemento e non sexan obxecto de condicións de adquisición ou de licenza. Todo isto sen prexuízo do dereito do autor a percibir unha remuneración equitativa.»

Nove. Modifícase o punto 4 do artigo 90 coa seguinte redacción:

«Artigo 90. *Remuneración dos autores.*»

«4. A proxección ou exhibición sen exixir prezo de entrada, a transmisión ao público por calquera medio ou procedemento, con fíos e sen fíos, incluído, entre outros, a posta á disposición na forma establecida no artigo 20.2.i) dunha obra audiovisual, daralles dereito aos autores a recibir a remuneración que proceda, de acordo coas tarifas xerais establecidas pola correspondente entidade de xestión.»

Dez. O punto 1 do artigo 107 queda redactado nos seguintes termos:

«1. Correspóndelle ao artista intérprete ou executante o dereito exclusivo de autorizar a reprodución, segundo a definición establecida no artigo 18, das fixacións das súas actuacións.»

Once. O artigo 108 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 108. *Comunicación pública.*

1. Correspóndelle ao artista intérprete ou executante o dereito exclusivo de autorizar a comunicación pública:

a) Das súas actuacións, salvo cando a dita actuación constitúa en si unha actuación transmitida por radiodifusión ou se realice a partir dunha fixación previamente autorizada.

b) En calquera caso, das fixacións das súas actuacións, mediante a posta á disposición do público, na forma establecida no artigo 20.2.i).

En ambos os casos, a autorización deberase outorgar por escrito.

Cando a comunicación ao público se realice vía satélite ou por cable e nos termos previstos, respectivamente, nos puntos 3 e 4 do artigo 20 e concordantes desta lei, será de aplicación o disposto en tales preceptos.

2. Cando o artista intérprete ou executante subscriba individual ou colectivamente cun produtor de fonogramas ou de gravacións audiovisuais contratos relativos á produción destes, presumirase que, salvo pacto en contrario no contrato e a salvo do dereito irrenunciable á remuneración equitativa a que se refire o punto seguinte, transferiu o seu dereito de posta á disposición do público a que se refire o punto 1.b).

3. O artista intérprete ou executante que transferise ou cedese a un produtor de fonogramas ou de gravacións audiovisuais o seu dereito de posta á disposición do público a que se refire o punto 1.b), respecto dun fonograma ou dun orixinal ou unha copia dunha gravación audiovisual, conservará o dereito irrenunciable a obter unha remuneración equitativa de quen realice tal posta á disposición.

4. Os usuarios dun fonograma publicado con fins comerciais, ou dunha reprodución do dito fonograma que se utilice para calquera forma de comunicación pública, teñen obriga de lles pagar unha

remuneración equitativa e única aos artistas intérpretes ou executantes e aos produtores de fonogramas, entre os cales se efectuará a repartición daquela. Na falta de acordo entre eles sobre a dita repartición, esta realizarase por partes iguais. Exclúese da dita obriga de pagamento a posta á disposición do público na forma establecida no artigo 20.2.i), sen prexuízo do establecido no punto 3 deste artigo.

5. Os usuarios das gravacións audiovisuais que se utilicen para os actos de comunicación pública previstos no artigo 20.2.f) e g) teñen obriga de lles pagar aos artistas intérpretes ou executantes e aos produtores de gravacións audiovisuais a remuneración que proceda, de acordo coas tarifas xerais establecidas pola correspondente entidade de xestión.

Os usuarios de gravacións audiovisuais que se utilicen para calquera acto de comunicación ao público, distinto dos sinalados no parágrafo anterior, e da posta á disposición do público prevista no punto 1.b), teñen así mesmo a obriga de lles pagar unha remuneración equitativa aos artistas intérpretes ou executantes, sen prexuízo do establecido no punto 3.

6. O dereito ás remuneracións a que se refiren os puntos 3, 4 e 5 farase efectivo a través das entidades de xestión dos dereitos de propiedade intelectual. A efectividade dos dereitos a través das respectivas entidades de xestión comprenderá a negociación cos usuarios, a determinación, a recadación e a distribución da remuneración correspondente, así como calquera outra actuación necesaria para asegurar a efectividade daqueles.»

Doce. O punto 2 do artigo 109 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Cando a distribución se efectúe mediante venda ou outro título de transmisión da propiedade, no ámbito da Unión Europea, polo propio titular do dereito ou co seu consentimento, este dereito esgotarase coa primeira, aínda que só para as vendas e transmisións de propiedade sucesivas que se realicen no dito ámbito territorial.»

Trece. O artigo 110 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 110. *Contrato de traballo e de arrendamento de servizos.*

Se a interpretación ou execución se realiza en cumprimento dun contrato de traballo ou de arrendamento de servizos, entenderase, salvo estipulación en contrario, que o empresario ou o arrendatario adquiren sobre aquelas os dereitos exclusivos de autorizar a reprodución e a comunicación pública previstos neste título e que se deduzan da natureza e obxecto do contrato.

O establecido no parágrafo anterior non será de aplicación aos dereitos de remuneración recoñecidos nos puntos 3, 4 e 5 do artigo 108.»

Catorce. O artigo 113 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 113. *Dereitos morais.*

1. O artista intérprete ou executante goza do dereito irrenunciable e inalienable ao recoñecemento do seu nome sobre as súas interpretacións ou execucións, excepto cando a omisión veña ditada pola maneira de utilizalas, e a opoñerse a toda deformación, modificación, mutilación ou calquera atentado sobre a súa actuación que lesione o seu prestixio ou reputación.

2. Será necesaria a autorización expresa do artista, durante toda a súa vida, para a dobraxe da súa actuación na súa propia lingua.

3. Falecido o artista, o exercicio dos dereitos mencionados no punto 1 corresponderalle sen límite de tempo á persoa natural ou xurídica á cal o artista llo confiase expresamente por disposición de última vontade ou, no seu defecto, aos herdeiros.

Sempre que non existan as persoas ás cales se refire o parágrafo anterior ou se ignore o seu paradiro, o Estado, as comunidades autónomas, as corporacións locais e as institucións públicas de carácter cultural estarán lexitimadas para exercer os dereitos previstos nel.»

Quince. O artigo 115 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 115. *Reprodución.*

Correspóndelle ao produtor de fonogramas o dereito exclusivo de autorizar a súa reprodución, segundo a definición establecida no artigo 18.

Este dereito poderase transferir, ceder ou ser obxecto de concesión de licenzas contractuais.»

Dezaseis. Os puntos 1 e 2 do artigo 116 quedan redactados nos seguintes termos:

«1. Correspóndelle ao produtor de fonogramas o dereito exclusivo de autorizar a comunicación pública dos seus fonogramas e das reproducións destes na forma establecida no artigo 20.2.i).

Cando a comunicación ao público se realice vía satélite ou por cable e nos termos previstos, respectivamente, nos puntos 3 e 4 do artigo 20, será de aplicación o disposto en tales preceptos.

2. Os usuarios dun fonograma publicado con fins comerciais, ou dunha reprodución do dito fonograma que se utilice para calquera forma de comunicación pública, teñen obriga de lles pagar unha remuneración equitativa e única aos produtores de fonogramas e aos artistas intérpretes ou executantes, entre os cales se efectuará a repartición daquela. Na falta de acordo entre eles sobre a dita repartición, esta realizarase por partes iguais. Exclúese da dita obriga de pagamento a posta á disposición do público na forma establecida no artigo 20.2.i), sen prexuízo do establecido no punto 3 do artigo 108.»

Dezasete. O punto 2 do artigo 117 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Cando a distribución sexa efectuada mediante venda ou outro título de transmisión da propiedade, no ámbito da Unión Europea, polo propio titular do dereito ou co seu consentimento, este dereito esgotarase coa primeira, aínda que só para as vendas e transmisións de propiedade sucesivas que se realicen no dito ámbito territorial.»

Dezaoito. O artigo 119 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 119. *Duración dos dereitos.*

Os dereitos dos produtores dos fonogramas expirarán 50 anos despois de que se fixese a gravación. Non obstante, se o fonograma se publica licitamente durante o dito período, os dereitos expirarán 50 anos despois da data da primeira publicación lícita. Se durante o citado período non se efectúa ningunha publicación lícita pero o fonograma se comunica licitamente ao público, os dereitos expirarán 50 anos despois da data da primeira comunicación lícita ao público.

Todos os prazos se computarán desde o 1 de xaneiro do ano seguinte ao momento da gravación, publicación ou comunicación ao público.»

Dezanove. O artigo 121 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 121. *Reprodución.*

Correspóndelle ao produtor da primeira fixación dunha gravación audiovisual o dereito exclusivo de autorizar a reprodución do orixinal e as súas copias, segundo a definición establecida no artigo 18.

Este dereito poderase transferir, ceder ou ser obxecto de concesión de licenzas contractuais.»

Vinte. O punto 2 do artigo 122 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Os usuarios das gravacións audiovisuais que se utilicen para os actos de comunicación pública previstos no artigo 20.2.f) e g) teñen obriga de lles pagar aos artistas intérpretes ou executantes e aos produtores de gravacións audiovisuais a remuneración que proceda, de acordo coas tarifas xerais establecidas pola correspondente entidade de xestión.»

Vinte e un. O punto 2 do artigo 123 queda redactado nos seguintes termos:

«2. Cando a distribución sexa efectuada mediante venda ou outro título de transmisión da propiedade, no ámbito da Unión Europea, polo propio titular do dereito ou co seu consentimento, este dereito esgotarase coa primeira, aínda que só para as vendas e transmisións de propiedade sucesivas que se realicen no dito ámbito territorial.»

Vinte e dous. Engádese unha alínea c) no punto 1 do artigo 126, co conseguinte desprazamento das anteriores alíneas c) e d), que pasan a ser, respectivamente, as alíneas d) e e); así mesmo, modifícase a anterior alínea e), que pasa a ser alínea f). As novas alíneas c) e f) quedan redactadas nos seguintes termos:

«c) A posta á disposición do público, por procedementos con fios ou sen fios, das fixacións das súas emisións ou transmisións, de tal forma que calquera persoa poida acceder a elas desde o lugar e no momento que elixa.»

«f) A distribución das fixacións das súas emisións ou transmisións.

Cando a distribución sexa efectuada mediante venda ou outro título de transmisión da propiedade, no ámbito da Unión Europea, polo propio titular do dereito ou co seu consentimento, este dereito esgotarase coa primeira, aínda que só para as vendas e transmisións de propiedade sucesivas que se realicen no dito ámbito territorial.

Este dereito poderase transferir, ceder ou ser obxecto de concesión de licenzas contractuais.»

Vinte e tres. O artigo 138 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 138. *Accións e medidas cautelares urxentes.*

O titular dos dereitos recoñecidos nesta lei, sen prexuízo doutras accións que lle correspondan, poderá instar o cesamento da actividade ilícita do infractor e exixir a indemnización dos danos materiais e morais causados, nos termos previstos nos artigos 139 e 140. Tamén poderá instar a publicación ou difusión, total ou parcial, da resolución xudicial ou arbitral en medios de comunicación por conta do infractor.

Así mesmo, poderá solicitar con carácter previo a adopción das medidas cautelares de protección urxente reguladas no artigo 141.

Tanto as medidas de cesación específicas recollidas no artigo 139.1.h) como as medidas cautelares previstas no artigo 141.6 poderán tamén solicitarse, cando sexan apropiadas, contra os intermediarios a cuxos servizos recorra un terceiro para infrinxir dereitos de propiedade intelectual recoñecidos nesta lei, aínda que os actos dos ditos intermediarios non constitúan en si mesmos unha infracción, sen prexuízo do disposto na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico. Estas medidas deberán ser obxectivas, proporcionadas e non discriminatorias.»

Vinte e catro. O punto 1 do artigo 139 queda redactado nos seguintes termos:

«1. O cesamento da actividade ilícita poderá comprender:

a) A suspensión da explotación ou actividade infractora, incluíndo todos aqueles actos ou actividades a que se refiren os artigos 160 e 162.

b) A prohibición ao infractor de reiniciar a explotación ou actividade infractora.

c) A retirada do comercio dos exemplares ilícitos e a súa destrución, incluíndo aqueles en que fose suprimida ou alterada sen autorización a información para a xestión electrónica de dereitos ou cuxa protección tecnolóxica fose eludida. Esta medida executarase a expensas do infractor, salvo que se aleguen razóns fundadas para que non sexa así.

d) A retirada dos circuitos comerciais, a inutilización e, en caso necesario, a destrución dos moldes, pranchas, matrices, negativos e demais elementos materiais, equipamentos ou instrumentos destinados principalmente á reprodución, á creación ou fabricación de exemplares ilícitos. Esta medida executarase a expensas do infractor, salvo que se aleguen razóns fundadas para que non sexa así.

e) A remoción ou o precinto dos aparellos utilizados na comunicación pública non autorizada de obras ou prestacións, así como daquelas en que se suprimise ou alterase sen autorización a información para a xestión electrónica de dereitos, nos termos previstos no artigo 162, ou ás cales se accedese eludindo a súa protección tecnolóxica, nos termos previstos no artigo 160.

f) O comiso, a inutilización e, en caso necesario, a destrución dos instrumentos, con cargo ao infractor, cuxo único uso sexa facilitar a supresión ou neutralización non autorizadas de calquera dispositivo técnico utilizado para protexer un programa de ordenador. As mesmas medidas poderanse adoptar en relación cos dispositivos, produtos ou compoñentes para a elusión de medidas tecnolóxicas a que se refire o artigo 160 e para suprimir ou alterar a información para a xestión electrónica de dereitos a que se refire o artigo 162.

g) A remoción ou o precinto dos instrumentos utilizados para facilitar a supresión ou a neutralización non autorizadas de calquera dispositivo técnico utilizado para protexer obras ou prestacións aínda que aquela non fose o seu único uso.

h) A suspensión dos servizos prestados por intermediarios a terceiros que se vullan deles para infrinxir dereitos de propiedade intelectual, sen prexuízo do disposto na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.»

Vinte e cinco. Modifícanse os puntos 2, 3 e 4, engádense os puntos 5 e 6 do artigo 141 e engádense un parágrafo final, que quedan redactados nos seguintes termos:

«2. A suspensión da actividade de reprodución, distribución e comunicación pública, segundo proceda, ou de calquera outra actividade que constitúa unha infracción para os efectos desta lei, así como a prohibición destas actividades se aínda non se puxeron en práctica.

3. O secuestro dos exemplares producidos ou utilizados e o do material empregado principalmente para a reprodución ou comunicación pública.

4. O secuestro dos instrumentos, dispositivos, produtos e compoñentes referidos nos artigos 102.c) e 160.2 e dos utilizados para a supresión ou alteración da información para a xestión electrónica dos dereitos referidos no artigo 162.2.

5. O embargo dos equipamentos, aparellos e soportes materiais aos cales se refire o artigo 25, que quedarán afectos ao pagamento da compensación reclamada e á oportuna indemnización de danos e perdas.

6. A suspensión dos servizos prestados por intermediarios a terceiros que se vullan deles para infrinxir dereitos de propiedade intelectual, sen prexuízo do disposto na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.

A adopción das medidas cautelares quedará sen efecto se non se presenta a correspondente demanda nos termos previstos na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil.»

Vinte e seis. Engádense ao libro III un novo título V, coa rúbrica «Protección das medidas tecnolóxicas e da información para a xestión de dereitos», que incluírá os novos artigos 160 a 162.

Vinte e sete. Engádense un novo artigo 160, coa seguinte redacción:

«Artigo 160. *Medidas tecnolóxicas: actos de elusión e actos preparatorios.*

1. Os titulares de dereitos de propiedade intelectual recoñecidos nesta lei poderán exercer as accións previstas no título I do seu libro III contra os cales, a sabendas ou tendo motivos razoables para sabelo, eludan calquera medida tecnolóxica eficaz.

2. As mesmas accións poderanse exercer contra os que fabriquen, importen, distribúan, vendan, aluguen, publiciten para a venda ou o aluguer ou posúan con fins comerciais calquera dispositivo, produto ou compoñente, así como contra os que presten algún servizo que, respecto de calquera medida tecnolóxica eficaz:

a) Sexa obxecto de promoción, publicidade ou comercialización coa finalidade de eludir a protección, ou

b) Só teña unha finalidade ou uso comercial limitado á marxe da elusión da protección, ou

c) Estea principalmente concibido, producido, adaptado ou realizado coa finalidade de permitir ou facilitar a elusión da protección.

3. Enténdese por medida tecnolóxica toda técnica, dispositivo ou compoñente que, no seu funcionamento normal, estea destinado a impedir ou restrinxir actos, referidos a obras ou prestacións protexidas, que non contén coa autorización dos titulares dos correspondentes dereitos de propiedade intelectual.

As medidas tecnolóxicas considéranse eficaces cando o uso da obra ou da prestación protexida estea controlado polos titulares dos dereitos mediante a aplicación dun control de acceso ou un procedemento de protección como, por exemplo, codificación, aleatorización ou outra transformación da obra ou prestación ou un mecanismo de control de copia que logre este obxectivo de protección.

4. O disposto nos puntos anteriores non é de aplicación ás medidas tecnolóxicas utilizadas para a protección de programas de ordenador, que quedarán suxeitas á súa propia normativa.»

Vinte e oito. Engádese un novo artigo 161, coa seguinte redacción:

«Artigo 161. *Límites á propiedade intelectual e medidas tecnolóxicas.*

1. Os titulares de dereitos sobre obras ou prestacións protexidas con medidas tecnolóxicas eficaces deberán facilitarlles aos beneficiarios dos límites que se citan a continuación os medios adecuados para desfrutar deles, conforme a súa finalidade, sempre e cando tales beneficiarios teñan legalmente acceso á obra ou prestación de que se trate. Tales límites son os seguintes:

a) Límite de copia privada nos termos previstos no artigo 31.2.

b) Límite relativo a fins de seguranza pública, procedementos oficiais ou en beneficio de persoas con discapacidade nos termos previstos no artigo 31 bis.

c) Límite relativo á ilustración do ensino nos termos previstos no artigo 32.2.

d) Límite relativo á ilustración do ensino ou de investigación científica ou para fins de seguranza pública ou para efectos dun procedemento administrativo ou xudicial, todo isto en relación coas bases de datos e nos termos previstos no artigo 34.2.b) e c).

e) Límite relativo ao rexistro de obras por entidades radiodifusoras nos termos previstos no artigo 36.3.

f) Límite relativo ás reproducións de obras con fins de investigación ou conservación realizadas por determinadas institucións nos termos previstos no artigo 37.1.

g) Límite relativo á extracción con fins ilustrativos de ensino ou de investigación científica dunha parte substancial do contido dunha base de datos e dunha extracción ou unha reutilización para fins de seguranza pública ou para os efectos dun procedemento administrativo ou xudicial do contido dunha base de datos protexida polo dereito «sui generis» nos termos previstos no artigo 135.1.b) e c).

2. Cando os titulares de dereitos de propiedade intelectual non adoptasen medidas voluntarias, incluídos os acordos con outros interesados, para o cumprimento do deber previsto no punto anterior, os beneficiarios dos ditos límites poderán acudir ante a xurisdición civil.

Cando os beneficiarios dos ditos límites sexan consumidores ou usuarios, nos termos definidos no artigo 1.2 e 3 da Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios, na súa defensa poderán actuar as entidades lexitimadas no artigo 11.2 e 3 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil.

3. Desfrutarán da protección xurídica prevista no artigo 160.1 tanto as medidas tecnolóxicas adoptadas voluntariamente polos titulares dos dereitos de propiedade intelectual, incluídas as derivadas de acordos con outros interesados, como, se é o caso, as incluídas na correspondente resolución xudicial.

4. O disposto nos puntos anteriores non impedirá que os titulares de dereitos sobre obras ou prestacións adopten as solucións que coíden adecuadas, incluíndo, entre outras, medidas tecnolóxicas, respecto do número de reproducións en concepto de copia privada. Nestes supostos, os beneficiarios do previsto no artigo 31.2 non poderán exixir o levantamento das medidas tecnolóxicas que, se é o caso, adoptasen os titulares de dereitos en virtude deste punto.

5. O establecido nos puntos anteriores deste artigo non será de aplicación a obras ou prestacións que se puxesen á disposición do público de acordo co convido por contrato, de tal forma que calquera persoa poida acceder a elas desde o lugar e momento que elixa.»

Vinte e nove. Engádese un novo artigo 162, coa seguinte redacción:

«Artigo 162. *Protección da información para a xestión de dereitos.*

1. Os titulares de dereitos de propiedade intelectual poderán exercer as accións previstas no título I do libro III contra os cales, a sabendas e sen autorización, leven a cabo calquera dos actos que seguidamente se detallan, e que saiban ou teñan motivos razoables para saber que, ao facelo, inducen, permiten, facilitan ou encobren a infracción dalgún daqueles dereitos:

a) Supresión ou alteración de toda información para a xestión electrónica de dereitos.

b) Distribución, importación para distribución, emisión por radiodifusión, comunicación ou posta á disposición do público de obras ou prestacións protexidas nas cales se suprímise ou alterase sen autorización a información para a xestión electrónica de dereitos.

2. Para os efectos do punto anterior, enténdese por información para a xestión de dereitos toda información facilitada polos titulares que identifique a obra ou prestación protexida, o autor ou calquera outro habente dereito, ou que indique as condicións de utilización da obra ou prestación protexida, así como calquera número ou código que represente a dita información, sempre e cando estes elementos de información vaian asociados a un exemplar dunha obra ou prestación protexida ou aparezan en conexión coa súa comunicación ao público.»

Trinta. Os artigos do libro IV numeraranse do seguinte modo:

a) O anterior artigo 160 pasa a ser o artigo 163.

b) O anterior artigo 161 pasa a ser o artigo 164.

c) O anterior artigo 162 pasa a ser o artigo 165.

d) O anterior artigo 163 pasa a ser o artigo 166.

e) O anterior artigo 164 pasa a ser o artigo 167.

Trinta e un. Engádese unha disposición transitoria décimo novena coa seguinte redacción:

«Disposición transitoria décimo novena. Duración dos dereitos dos produtores de fonogramas.

Os dereitos de explotación dos produtores de fonogramas que estivesen vixentes o 22 de decembro de 2002, conforme a lexislación aplicable nese momento, terán a duración prevista no artigo 119.»

Disposición adicional primeira. *Medidas tecnolóxicas e límite de copia privada.*

O Goberno, en atención ás necesidades de carácter social, así como en atención á evolución tecnolóxica, poderá modificar mediante real decreto o disposto nos puntos 1, 2 e 4 do artigo 161 do texto refundido da Lei de Propiedade Intelectual, no referente á relación entre as medidas tecnolóxicas e o límite de copia privada.

As entidades de xestión informarán semestralmente o Ministerio de Cultura e o de Industria, Turismo e Comercio sobre a aplicación que se faga das medidas tecnolóxicas ás cales se refire o parágrafo anterior.

Disposición adicional segunda. *Comisión de Propiedade Intelectual.*

Habilítase o Goberno para que, mediante real decreto, modifique, amplíe e desenvolva as funcións que o artigo 158 desta lei lle atribúe á Comisión Mediadora e Arbitral da Propiedade Intelectual, debendo incluír, entre outras, as de arbitraje, mediación, fixación de cantidades substitutorias de tarifas e resolución de conflitos nos cales sexan parte as entidades de xestión de dereitos de propiedade intelectual entre si ou entre algunha ou algunhas delas e unha ou varias asociacións de usuarios ou entidades de radiodifusión. A Comisión Mediadora e Arbitral da Propiedade Intelectual pasará a denominarse Comisión de Propiedade Intelectual.

Disposición adicional terceira. *Fomento da difusión de obras dixitais.*

O Goberno favorecerá a creación de espazos de utilidade pública e para todos, que conterán obras que se encontren en dominio público en formato dixital e aquelas que sexan de titularidade pública susceptibles de ser incorporadas no dito réxime, prestando particular atención á diversidade cultural española. Estes espazos serán preferentemente de acceso gratuito e de libre acceso por sistemas telemáticos, mediante estándares de libre uso e universalmente dispoñibles.

Así mesmo, a estes espazos poderanse incorporar as obras cuxos autores así o manifesten expresamente.

Disposición transitoria única. *Compensación equitativa por copia privada.*

1. Polo que se refire aos equipamentos, aparellos e soportes materiais de reprodución dixitais, e ata que se aprobe a orde ministerial a que se refire a regra 3.ª do punto 6 do artigo 25 do texto refundido da Lei de propiedade intelectual, a compensación aplicable será a establecida nos acordos subscritos entre as entidades de xestión de dereitos de propiedade intelectual e as asociacións representativas dos debedores do pagamento por copia privada, nos seguintes termos, que serán de xeral aplicación:

a) Para equipamentos ou aparellos dixitais de reprodución de libros e publicacións asimiladas regulamentariamente a libros:

1.º Escáneres ou equipamentos monofunción que permitan a dixitalización de documentos: 9 euros por unidade.

2.º Equipamentos multifuncionais de sobremesa con pantalla de exposición cuxo peso non supere os 17 quilos e a capacidade de copia non sexa superior a 29 copias por minuto, capaces de realizar polo menos dúas das seguintes funcións: copia, impresión, fax ou escáner: 15,00 euros por unidade.

3.º Equipamentos ou aparellos con capacidade de copia de ata nove copias por minuto: 15,00 euros por unidade.

4.º Equipamentos ou aparellos con capacidade de copia desde 10 ata 29 copias por minuto: 121,71 euros por unidade.

5.º Equipamentos ou aparellos con capacidade de copia desde 30 ata 49 copias por minuto: 162,27 euros por unidade.

6.º Equipamentos ou aparellos con capacidade de copia desde 50 copias por minuto en diante: 200,13 euros por unidade.

b) Para equipamentos ou aparellos dixitais de reprodución de fonogramas: 0,60 euros por unidade de gravación.

c) Para equipamentos ou aparellos dixitais de reprodución de videogramas: 6,61 euros por unidade de gravación.

d) Para soportes materiais dixitais específicos de reprodución sonora, como discos ou minidisos compactos para audio ou similares, sexan ou non regravables: 0,35 euros por hora de gravación ou 0,006 euros por minuto de gravación.

e) Para soportes materiais dixitais específicos de reprodución visual ou audiovisual, como discos versátiles para vídeo ou similares, sexan ou non regravables: 0,70 euros por hora de gravación ou 0,011667 euros por minuto de gravación. Para estes efectos, entenderase que unha hora de gravación equivale a 2,35 xigabytes.

f) Para soportes materiais de reprodución mixta, sonora e visual ou audiovisual:

1.º Discos compactos, sexan ou non regravables ou similares: 0,16 euros por hora de gravación ou 0,002667 euros por minuto de gravación. Para estes efectos, entenderase que unha hora de gravación equivale a 525,38 megabytes.

2.º Discos versátiles, sexan ou non regravables ou similares: 0,30 euros por hora de gravación ou 0,011667 por minuto de gravación. Para estes efectos, entenderase que unha hora de gravación equivale a 2,35 xigabytes.

3.º Para os efectos da súa posterior distribución entre os distintos acredores das cantidades a que se refiren os parágrafos 1.º e 2.º, considerárase que nos discos compactos o 87,54 por cento corresponde a reprodución sonora e un 12,46 por cento a reprodución visual ou audiovisual, e nos discos versátiles o 3,43 por cento corresponde a reprodución sonora e o 96,57 por cento corresponde a reprodución visual ou audiovisual.

2. Os ministerios de Cultura e de Industria, Turismo e Comercio iniciarán as actuacións previstas na regra 1.ª do punto 6 do artigo 25 do texto refundido da Lei de propiedade intelectual no prazo máximo dun mes, contado desde a entrada en vigor desta lei.

3. A primeira orde ministerial que se dite en aplicación do previsto no punto 6 do artigo 25 do texto refundido da Lei de propiedade intelectual terá efectos que se contarán desde a data de entrada en vigor desta lei.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas todas as normas de igual ou inferior rango que se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Fundamento constitucional.*

Esta lei dítase ao abeiro da competencia exclusiva que lle corresponde ao Estado en materia de lexislación sobre propiedade intelectual, conforme o establecido no artigo 149.1.9.^a da Constitución, en materia de lexislación procesual, de acordo co artigo 149.1.6.^a da Constitución e

pola súa incidencia nas bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, de acordo co artigo 149.1.13.^a da Constitución.

Disposición derradeira segunda. *Aplicación do disposto no punto 5 do artigo 25.*

A partir da entrada en vigor desta lei, o número 5 do artigo 25 do texto refundido da Lei de propiedade intelectual e a súa disposición adicional terceira serán de aplicación aos equipamentos, aparellos e soportes materiais de reprodución analóxicos.

Disposición derradeira terceira. *Desenvolvemento da lei.*

Autorízase o Goberno a ditar as normas para o desenvolvemento regulamentario desta lei.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 7 de xullo de 2006.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

12309 *LEI 24/2006, do 7 de xullo, sobre declaración do ano 2006 como Ano da Memoria Histórica.* («BOE» 162, do 8-7-2006.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Este ano 2006 cúmprese o 75.º aniversario da proclamación da Segunda República Española e o 70.º do comezo da guerra civil. O acordo aprobado por unanimidade na Comisión Constitucional do Congreso dos Deputados o 20 de novembro de 2002 subliñou o papel da Constitución española como instrumento de concordia e convivencia para o futuro.

A experiencia de máis de 25 anos de exercicio democrático permite hoxe abordar, de forma madura e aberta, a relación coa nosa memoria histórica, tendo en conta que recuperar a devandita memoria é a forma máis firme de asentar o noso futuro de convivencia. Hoxe resulta, así, oportuno lembrar e honrar os que se esforzaron por conseguir un réxime democrático en España, os que sufriron as consecuencias do conflito civil e os que loitaron contra a ditadura en defensa das liberdades e dereitos fundamentais de que hoxe desfrutamos.

No tempo transcorrido desde a recuperación das liberdades, tras corenta anos, ditáronse numerosas disposicións, tanto polo Estado como polas comunidades autónomas, dirixidas a reparar, na medida do posible, os que padeceron persecución durante o réxime franquista e a proporcionarlles recursos ou compensalos polo que perderon. Neste sentido, durante esta lexislatura aprobouse a lei pola que se recoñece unha prestación económica aos cidadáns de orixe español desprazados ao estranxeiro, durante a súa minoría de idade, como consecuencia da guerra civil, e que desenvolveron a maior

parte da súa vida fóra do territorio nacional. Tamén se aprobou a Orde ministerial 3945/2005, do 16 de decembro, pola que se establecen subvencións a actividades relacionadas coas vítimas da guerra civil e do franquismo.

Para completar esta tarefa, as Cortes Xerais abordaron tamén o recoñecemento das vítimas da guerra civil e do franquismo. Un recoñecemento que foi demandado polo Congreso dos Deputados en numerosas ocasións, desde a restauración democrática, así como, con diversos graos de concreción, en varias resolucións, aprobadas polo Pleno da Cámara durante a presente lexislatura. En efecto, nos últimos meses as Cortes aprobaron o recoñecemento de determinadas figuras políticas relevantes da Segunda República (Lluís Companys, Manuel Carrasco i Formiguera, Alexandre Bóveda), e este proceso de reparación pronto se verá culminado coa aprobación dun proxecto de lei para a recuperación da memoria histórica por instancia da resolución aprobada polo Congreso dos Deputados do 8 de xuño de 2004.

No 75.º aniversario da súa proclamación, esta lei pretende lembrar tamén o legado histórico da Segunda República Española. Aquela etapa da nosa historia constituíu o antecedente máis inmediato e a máis importante experiencia democrática que podemos contemplar ao mirar o noso pasado e, desde esa perspectiva, é necesario recordar, con todos os seus defectos e virtudes –con toda a súa complexidade e o seu trágico desenlace–, boa parte dos valores e principios políticos e sociais que presidiron ese período e que se fixeron realidade no noso actual Estado social e democrático de dereito, pero, sobre todo, as persoas, os homes e mulleres que defenderon eses valores e eses principios.

O esforzo de todos eles culminou na Constitución española de 1978, como instrumento de concordia e convivencia para o futuro, e que nos levou a desfrutar do período democrático máis estable da historia do noso país.

Por todo iso, esta lei declara o ano 2006 como Ano da Memoria Histórica para recoñecer e homenaxear a todos os que dunha ou doutra forma se esforzaron para conseguir un réxime democrático, dedicando a súa vida ou sufrindo persecución por este motivo, e a comprometer os poderes públicos na promoción de actos conmemorativos desta efeméride.

Artigo único.

1. Con motivo do 75.º aniversario da proclamación da Segunda República en España, declárase o ano 2006 como Ano da Memoria Histórica, en homenaxe e recoñecemento de todos os homes e mulleres que foron vítimas da guerra civil, ou posteriormente da represión da ditadura franquista, pola súa defensa dos principios e valores democráticos, así como dos que, co seu esforzo a favor dos dereitos fundamentais, da defensa das liberdades públicas e da reconciliación entre os españois, fixeron posible o réxime democrático instaurado coa Constitución de 1978.

2. Os poderes públicos promoverán e apoiarán a celebración de actos conmemorativos que estimulen a reflexión sobre aqueles feitos e o recordo e recoñecemento do labor daquelas persoas, asociacións e institucións.

Disposición adicional primeira.

O Goberno, no prazo dun mes desde a aprobación desta lei, presentará ante a Comisión Constitucional do Congreso dos Deputados os informes elaborados pola Comisión Interministerial para o Estudo da Situación das